

72. Fælles besked til adressaterne

Lad mig slå fast: Jeg kender de officielle forklaringer på frihandelsforbuddet. Jeg ved, hvad du vil få at vide, hvis du spørger en ekspert i Kulturministeriet eller den juridiske verden. Måske mødes du endda med et lille smil: “Nå, du har hørt fra ham tossen i Aalborg? Himler han nu op igen? Hør her, det hænger således sammen...”

Særligt til Folketingets medlemmer

Jeg er ikke dummere, end at jeg efter de fire forsøg i 1989, 1995, 2002 og 2010 er klar over, at jeg ikke kan vinde en troværdighedskonkurrence mod embedsværket. Jeg forstår også, hvor svært det er at være politiker, og jeg misunder dig bestemt ikke. Den konstante kamp om din opmærksomhed fra lobbyister, som vil opnå et eller andet, den konstante mistro fra politiske modstandere, en kritisk presse, som ikke altid har indsigt nok til at stille intelligente spørgsmål, der oplyser debatten, men automatisk mistror hvert et ord, der kommer fra din mund. Og oven i alt det skal du leve med hadefulde, unuancerede kampagner på de sociale medier.

Hvornår i alverden skulle du få tid til at fordybe dig i komplicerede spørgsmål om immaterielle rettigheder, internationale konventioner, frihandel og EU? Når der ved din side er en troværdig ekspert, der kan forklare alt på en tilsyneladende forståelig måde, er det ikke så underligt, at du ender med at sætte din lid til ham.

Hvorfor denne kampagne netop nu?

Jeg fandt et enkelt positivt element i min kampagne for frihandel i 2002. Samtlige ordførere var enige med mig i, at frihandel var værd at kæmpe for, men jeg tabte troværdighedskampen. I sidste ende bakkede Folketinget op om Kulturministeriet og købte historien om, at Danmark under forhandlingerne om infosoc-direktivet var kommet i mindretal og således “desværre” var nødt til at afskaffe frihandel, det vil sige princippet om international konsumtion.

Jeg søgte en løsning ad rettens vej. Enkelte politikere anerkendte, at jeg dermed tog kampen for et Folketing, som heller ikke ønskede regional konsumtion, og jeg nåede også EU-Domstolen. I mellemtiden var Kulturministeriet gået videre og havde etableret en restriktiv fortolkning, der giver de såkaldte generalimportører unikke privilegier, der går langt ud over, hvad EU-traktaten tillader.

Jeg har med mellemrum orienteret Folketinget om dette og er også mødt frem for diverse udvalg. Men Folketinget har enten mistet interessen eller glemte alt om, at det har afskaffet frihandel. Imens stiger verdens ulighed fortsat. De rige bliver rigere, og resten får det sværere - og ingen iagttager forbuddet mod frihandel.

Jeg startede projektet, da det blev klart, at domstolene ikke vil tillade en retlig undersøgelse, der risikerer at ramme de økonomiske interesser hos vennerne i det netværk, de alle har økonomisk interesse i. Det problem måtte nødvendigvis også behandles, og det tog mig otte og et halvt år at få det hele med og nå hertil.

Hvorfor tror jeg på, at det bliver anderledes denne gang?

En spindoktor forklarede situationen sådan: “Vis mig en politiker, der indrømmer at have taget fejl, og jeg skal vise dig en politiker, der ikke bliver genvalgt.”

Selvom Johan Schlüter endte sin karriere med en fængselsdom for bedrageri, vægrer de gamle politikere sig alligevel ved at tro, at han også narrede dem. Trods klar dokumentation er det stadig deres holdning: “Nej, nej, vi kan ikke tro, at han kunne finde på at lyve over for os. Det er Folketinget, du taler om. Det er nødt til at være sådan, at tossen fra Aalborg har uret. Ellers tog vi jo også fejl!”

Jeg håber, at der blandt de yngre politikere, som ikke havde noget i klemme, da Johan Schlüter regerede, er mere nysgerrighed. De høje danske forbrugerpriser er et anerkendt faktum, og der er gået 19 år, siden de lovede at få spørgsmålet om frihandel på bordet igen. Intet tyder på, at det er på vej til at ske.

Et andet element er internettet. Alle de dokumenter, ingen har orket at tjekke i årtier, er nu blot få klik væk. De sociale medier kan få den demokratiske funktion, at de hjælper til med at sprede sandheden om forbuddet mod frihandel. Det er da tankevækkende, at ikke ét eneste folketingsmedlem har været nysgerrig nok til at læse mine redegørelser og analyser og selv kontrollere mine oplysninger.

Bemærkninger til kapitel 73-81: De konkrete klager

Der er intet nyt i de næste ni kapitler, der alene er med af hensyn til adressaterne på side 3, for der har været mange svigt undervejs, og selvom de bunder i tilliden til Johan Schlüter, er det stadig svigt, der ikke burde ske i et retssamfund.

Personligt tror jeg, at Stausbøll og Anette Burkø (kapitel 60) grundlæggende er gode dommere, der “bare” ville løse deres kollegers problem med et minimalt spild af ressourcer. De opdagede aldrig, hvad de var en del af, men det gør ikke problemet mindre. En dommer er ikke upartisk, når han tror så meget på en part, hvad enten det er en kollega eller en ven i netværket, at alt andet ignoreres. Det var situationen for de fleste dommere, men det bør ikke finde sted. Det efterlod Mette Langborg og Chr. Bache (kapitel 62) i samme kattepine som Lilholt (kapitel 25), og de valgte samme forkerte løsning. Det er ikke godt nok i et retssamfund.

Dette er også et slags eksperiment: Hvor langt rækker korrupsion? For at finde ud af det, må jeg specificere *hvem*, jeg anklager, og *hvad*, jeg klager over. Isoleret set kan de næste kapitlers skærpede opsummeringer ligne en kanonade af vilde anklager. Hvis du er adressat og har skudt genvej, får du måske det indtryk, og så er der kun én løsning: Læs forfra! Du vil forstå, når du når hertil igen.

Jeg bruger ord som “løgn” og “manipulation”, selvom det er fyord, fordi de ord bedst beskriver situationen. Her er det ikke målet at være diplomatisk.

Lad mig afslutningsvist præcisere forskellen på korrupsion og bestikkelse: Noget er korrupt, når det er råddent og ikke længere fungerer. Det ændres ikke af, at de anklagede mennesker var i god tro. De løste ikke deres opgave. Nu får vi se, om kontrolmyndighederne er opgaven voksen, selvom retsstaten vil få ridser i lakken.